

NOVÁ TVÁŘ

„A tebe nenapadá, kdo to mohl být?“ zeptal se Yanko druhý den, když mu Ben vyprávěl o svém nočním dobrodružství.

„Ani v nejmenším.“

Seděli na krátkém, starém molu, vybíhajícím do jezera Fonk. Bylo poledne a slunce pálilo. Chlapci vytáhli rybářské pruty. To, co se odehrálo předchozí noci na hřbitově, se zdálo daleko.

Jezero nebylo velké. Na šířku měřilo sto stop, nanejvýš sto padesát. Jeho dno se však prudce svažovalo, a proto muselo být dost hluboké. Na protějším břehu se tyčilo Mračné pohoří, jehož holé vrcholky byly pokryté sněhem dokonce i v létě. Ben si nedokázal představit, že tam nahoře v neustálé zimě přežívají trolové. Možná, že odtáhli dál do krajů na severu. Potulní obchodníci vyprávěli, že lidé žijící na druhé straně hor se trolům nápadně podobají, přebývají v jednoduchých dřevěných chýších bez oken a oddávají se hrubým a hlučným oslavám.

Z vrcholků hor stékaly do jezera četné potůčky a stružky, hladina jezera však zůstávala téměř nehybná. Jen občas, když se z něj vynořila nějaká ryba a chňapla po hmyzu nebo jiné potravě, se na jeho hladině objevily kruhy. Jemné bublání nebylo možné v tichém šumění nedalekého vodopádu téměř rozeznat.

Voda, která přitékala z hor, opouštěla jezero jen kousek od mola. Za jejich zády se vrhala do propasti, hluboké téměř tři sta stop, a poté pokračovala dolů do údolí v kaskádách jako vodopád. V údolí se voda z hor spojila s vodou v řece Dern, aby pak společně zamířily skrz město k jihu. Když Ben dostal výprask od matky, pouštěl pod jiskřivým vodopádem po vodě malé člunky vyrobené ze dřeva, a přál si, aby i on sám mohl vstoupit na jejich palubu a odplout na jih. Jednou, když se díval na člun zmítající se ve vlnách, si představil, že se na něm nachází jeho matka.

Ta sice na palubě člunu nikdy nebyla, ale i tak se jí staly osudné vody řeky Dern. Jednou v noci před dvěma lety, když se Ben po obvyklém výprasku zlostně převaloval na otepi slámy sem a tam a přísahal si, že se jednoho dne pomstí – nezáleží na tom, jak – se vracela domů opilá a zřítěla se – nebo skočila – z mostu do řeky. I když Ben nevěřil, že jeho přání způsobilo její smrt, byl od té doby opatrný, když spolu s dřevěnými čluny posílal po řece i své myšlenky.

Těch několik obyvatel Trolího Brodu, kteří se dostavili na pohřeb, mu sice přálo upřímnou soustrast, ale Ben v jejich tvářích četl zrovna tak málo lítosti, jako v té své.

„Bez rodičů to budeš mít těžké,“ konstatovali a podle toho se k němu i chovali. I po smrti matky zůstával pro všechny synem opuštěné, všemi opovrhované, stále opilé ženy. Od té doby se protloukal životem úplně sám.

Stále pokukoval po bradavici. Přes noc sice nezmizela, ale také nevyrostla. Nesmí ji pustit z očí.

„Jsi si jistý, že to nebyl duch?“